

И тя завика надолу:

— Слонче, мило слонче, нали нѣма да ни направишъ нищо лошо?

Слонътъ замаха съ хобота си. Нелли се обърна къмъ Стася:

— Видишъ ли, той казва: да!

— Може би, — отвърна Стасъ. — Тѣзи животни сж много умни и той, безъ съмнение, е разбралъ, че ние сме му нуждни. Кой знае, дали не чувствува сжщо и малко благодарностъ къмъ насъ. При все това, по-добре е да не отиваме при него сега.

Кали като предвиждаше, че ще трѣбва всѣки день да се мжчи да храни слона, се приближи до Стася съ весела усмивка и каза:

— Великиятъ господаръ убиешъ слона, а Кали го ядешъ, намѣсто събирашъ трева.

— Не, — каза Нелли. — Ще го опитомимъ. Той не се бои отъ никого въ пустинята: ни отъ лъвъ, ни отъ змия, ни отъ крокодилъ. Освенъ това, той е добъръ и навѣрно ни обича.

— Ако той се опитоми, — продума Стасъ, — азъ ще мога да те оставямъ подъ негова защита. Тогава ще ходя съвсемъ спокойно на ловъ, защото не би могълъ да се намѣри за тебе по-добъръ защитникъ въ цѣла Африка.

После прибави:

— Тукашнитѣ слонове сж по-диви, но азъ съмъ челъ, че азиатскитѣ много обичатъ децата. Не е имало случай въ Индия слонъ да направи нѣщо лошо на дете. Ако слонътъ се разсърди, което се случва понѣкога, тамошнитѣ водачи изпращатъ деца да го укротятъ.

— На, видишъ ли, видишъ ли?

При тия думи очикитѣ на Нелли свѣтнаха отъ радостъ.

Така минаваше времето.

Денемъ Стасъ отиваше на ловъ, а Нелли ходѣше при своя слонъ. Той отначало тржбѣше само за храна, а после започна да тржби и когато му бѣше скучно безъ малката другарка Той всѣкога радостно я поздравяваше и веднага наостряше огромнитѣ си уши, още щомъ зачуеше крачкитѣ или гласа ѝ.

(Ще продължава въ 7 книжка).

Х, Сенкеевичъ.

Съ тая книжка изпращаме „Слънчеце“ брой 3.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.

Съставител и редактор
Със Коста С. Велбаче
1-1-1
1-1-1
1-1-1